Elena (Tirat)

Oyunun Adı: Küçük Burjuvalar
Yazar: Maksim Gorki

ELENA – (Hayaller içinde) Hapishanede yaşarken hayat çok daha ilgi çekiciydi. Kocam çok iyi kağıt oynardı… Durmadan içer, sık sık ava giderdi. Yaşadığımız şehir, çevrenin yargı merkeziydi. İnsanlar her zaman ıskarta edilmiş olmanın verdiği acı içindeydiler. Bense özgürdüm, hiçbir yere gitmezdim, hiç kimse bana gelmezdi, tutsaklarla birlikte yaşar giderdim. Beni çok severlerdi… Yakından bakıldığı zaman, gerçekten tuhaf insanlardı. Şaşılacak kadar nazik, basit insanlardı…

Onlara bakarken, birinin katil, öbürünün hırsız yahut ona benzer biri olmasına inanamazdım… Arada bir sorardım: "Öldürdün mü?" diye. "Öldürdüm ya anacığım, öldürdüm ya Elena Nikolevna, ne yapsarsın?…" Ve bana hep bu mahpus başka birinin suçunu yüklenmiş gibi gelirdi… Onlara her çeşit dergiler satın alırdım, hücreye kadınların aralarında oynadıkları bir oyunun kartlarını vermiştim… Arada sırada tütün, şarap filan da verirdim ama çok değil. Açık havaya çıktıkları zaman çocuklar gibi top, kaydırak oynarlardı. Emin olun, tam çocuklar gibi! Arada sırada onlara eğlenceli kitaplar okurdum, beni dinlerler, gülerlerdi… Sonra kuşlar kafesler satın aldım. Her hücrede bir kuş vardı. Kuşları da beni sevdikleri gibi severlerdi! Sonra biliyor musun, canlı rekler giydiğim zaman çok hoşlarına giderdi. Kırmızı ya da sarı bir bluz giydiğim zaman. Ben de sırf onların hoşuna gitsin diye en göze çarpacak şekilde giyinirdim… (İçini çeker) Üç yıl farkında bile olmadan geçip gitti. Kocam öldüğü zaman onun ölümüne ağladığımdan çok, hapishaneden ayrıldığım için ağladım. Onlardan ayrılmak düşüncesi yüreğime büyük bir ağırlık vermişti… Mahkumlar da benim kadar üzgündüler. (Çevresine bakınarak) Bu arada, bu şehirde hayatım kötü geçiyor… Bu evde kötü olan bir şey var. Ne olursa olsun ben de hüzünlü bir insan haline geldim. (Bir an) işte şimdi seninle ikimiz, oturmuş konuşuyoruz… Ve şu anda, orada belki de bir insan şuan ölmek üzere. Tanrım ne kadar korkunç.